

ИЗМАМАТА

Copyright © 2012 Anders de la Motte

[bubble]

© Любомир Гиздов, *превод от шведски*

© Любомир Пенев, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2015

ISBN: 978-954-28-1732-1

Андерш
де ла Моте

ИЗМАМАТА

 ciela

Този, който притежава миналото,
управлява бъдещето.

На Анете

С най-топли благодарности към всички Мравки,
без чиято помощ и съвети Израта нямаше
да бъде реалност.

Авторът

СЪДЪРЖАНИЕ

1 A whole new [geim]?	13
2 Opening	23
3 Timeout	32
4 Knowledge is power	44
5 Ghosts from the past	66
6 Headgames	82
7 Just because you're paranoid...	98
8 ...it doesn't mean they aren't after you	112
9 Guns, guards and gates...	128
10 Snake Eyes	140
11 Electric Sheep	156
12 Deathmatch	171
13 Team Fortress	189
14 Abandonware	204
15 Double play	219
16 Quit while you're ahead	232
17 Game change	254
18 Impossible things before breakfast	267

19 Being Earnest	285
20 A Friend	298
21 Time Bubbles	316
22 And those we've left behind	329
23 Spheres of reality	336
24 Corporate invasion of private memory	349
25 Quests	360
26 Game change	378
27 Prineville	390
28 Ninjas	400
29 Information is power	407
30 Under the spreading chestnut tree...	421
31 Point of no return	434
32 Insignificant bearer	448
33 Mastermind	458
34 The Red King	465
35 Just one more thing...	472

Bubble ['bʌbəl]

Малко количество въздух или газ във вътрешността на течно тяло.

Малко кухо летящо мехурче или кълбо.

Всяко нещо, което е повече въздушно, отколкото реално; фалшиво шоу.

Измама или мошеничество; измамна схема; нереален проект; нечестна спекулация.

Човек, подмамен от нереален проект; будала.

Малка сферична кухина в солидно вещество.

Мамя, заблуждавам (глагол).

(Обикновено временно) състояние на съществуване, в което всичко, което човек вижда, докосва, чува, усеща и подушва, е под стриктно наблюдение или от хората около него, или от някаква система.

Когато човек или електронно устройство е под дистанционно наблюдение (bubbled).

Фантазия/мечта, която е толкова нереална, че никога не може да се сбъдне.

www.brainyquote.com

www.urbandictionary.com

www.wiktionary.com

В един персонализиран свят във все по-голяма степен ще бъдем захранвани само с новини, които са приятни, познати и които потвърждават вярванията ни, и тъй като тези филтри са невидими, няма да знаем какво бива скрито от нас. Миналите ни интереси ще определят на какво да бъдем изложени в бъдеще, оставяйки все по-малко място за неочаквани срещи, които подклаждат творчество, иновации и демократичен обмен на идеи.

Илай Парисър

Знанието е сила. Информацията е сила. Укриването и складирането на знание или информация може да бъде акт на тирания, замаскиран като скромност.

Робин Морган

Не е толкова важно кой започва играта, а кой я завършва.

Джон Уудън

Като удар с юмрук в гърдите – горе-долу такава беше чувството. По някакъв странен начин гърмежът сякаш забави времето още повече. Изведнъж той долови всеки дребен детайл около себе си. Оръжието, насочено към гърдите му, провлеченият панически рев на тълпата. Навсякъде имаше тела, които се блъскаха в slowmotion. Които се опитваха да избягат възможно най-далеч от него.

Но въпреки доказателствата, въпреки че барутният дим изгаряше лигавицата на носа му, а изстрелът все още отекуваше в тъпанчетата, мозъкът му отказваше да приеме реалността. Като че се защитаваше от невъзможното, немислимото, нечуваното...

Това не можеше да се случва.

Не сега!

Или изобщо някога!

Тя беше стреляла по него...

ТЯ

БЕШЕ

СТРЕЛЯЛА

ПО НЕГО!!!

Пистолетът продължаваше да сочи към гърдите му. Погледът ѝ над цевта беше леден, напълно освободен от чувства. Като че принадлежеше на съвсем различен човек. Някой непознат.

Той опита да вдигне ръка към нея, отвори уста, за да каже нещо. Но единственият звук, който излезе от устата му, беше слабо скимтене. Внезапно и без

ни най-малко предупреждение времето възвърна обичайната си скорост. Болката се разпростря като вълна от гръдния му кош, продължи надолу през тялото му и накара асфалта да се залюлее под краката му. Колената му се подкосиха и той направи две несигурни крачки назад, опитвайки се да запази равновесие.

В следващия миг едната му пета се удари в бордюра на тротоара.

Секунда безтегловност, докато той се бореше със закона за гравитацията.

После усещане за свободно падане – като насън.

С което за него Играта приключи.

1 | A whole new [geim]?

В мига, в който се събуди, НР осъзна, че нещо не беше наред. Минаха няколко секунди, докато успее да установи какво го притесняваше.

Беше тихо.

Твърде тихо...

Спалнята гледаше към „Гулдгрэнд“ и той отдавна беше свикнал с постоянния шумов фон откъм „Сьодерледен“, който минаваше на няколкостотин метра оттам. НР едва се замисляше за съществуването му.

Но вместо обичайното глухо бучене от трафика, примесено с някоя и друга сирена, лятната нощ беше мъртвешки тиха.

Той погледна към часовника на радиото: 03:58.

Ремонт на пътя, предположи той. „Сьодерледен“, „Сьодер Меларстранд“ и „Слусен“¹ бяха затворени за поредното закръпване... Но освен че това би означавало, че Пътния строител Боб² работеше в stealthmode, той започна да осъзнава, че липсваха и други звуци. Нямаше вестникарчета, които да захлопват външните врати, нито пияници, които да надават рев откъм „Хорнсгатам“. Всъщност не се чуваше и най-малък звук, който да наемква, че отвън има оживена столица. Сякаш апартаментът му беше обгърнат от гигантски мехур, който го отделяше

---

¹ „Гулдгрэнд“, „Сьодерледен“ и „Сьодер Меларстранд“ са улици в квартал „Сьодермалм“, Стокхолм. „Слусен“ (Шлюзът) е районът, свързващ „Сьодермалм“ с „Гамла стан“ (Стария град). – *Б. пр.*

² Препратка към „Строителят Боб“, британско анимационно шоу. – *Б. пр.*

от околния свят. Принуждаваше го да живее в собствена вселена, където обичайните правила вече не важаха.

Което в известен смисъл си беше напълно вярно...

Забеляза, че сърцето му бе започнало да бие малко по-силно. Леко прошумоляване някъде в апартамента го стресна.

Крадец?

Не, невъзможно. Беше заключил блиндираната врата с всички три ключалки точно както обикновено. Вратата му беше излязла доста солено, но си струваше всяко проклето йоре. Стоманена рамка, двойни ключалки с резе тип „кука“ и you name it, така че от гледна точка на логиката нямаше как някой да е влязъл с апартамента. Но чадърът на параноята нямаше да се остави да бъде сгънат обратно толкова лесно...

Той се измъкна от леглото, мина на пръсти по пода на спалнята и внимателно надникна във всекидневната. Отне му няколко секунди, но щом очите му се приспособиха към мрака, резултатът беше недвусмислен. Нищо, никакво движение нито във всекидневната, нито в малката кухня в съседство. Всичко беше окей, нямаше каквито и да било признаци за опасност. С изключение на онази неестествена тягостна тишина, която все още не беше отстъпила...

Той се промъкна внимателно до прозореца и погледна навън. Долу на улицата нямаше жив човек, което всъщност не беше толкова странно, като се имаше предвид частът. „Мария Трапгренд“ далеч не изобилстваше от движение дори през деня.

Затворено за пътен ремонт, така трябваше да е. Половината шибан „Сьодер“ вече изглеждаше като разкопките на Бирка¹, така че защо да не спрат изцяло движението за през нощта?

---

¹ Един от първите градове в Швеция. Съществувал е по времето на викингите и е бил важен търговски пункт. – *Б. пр.*

Бобитата сигурно си бяха направили почивка за кафе...

Plausible – абсолютно! Но въпреки това неприятното чувство не искаше да се разкара.

Оставаше само антрето.

Мина на пръсти по новите дъски, водещи към външната врата, като внимателно избегна третата и петата, защото знаеше, че скърцат.

Когато му оставаше към метър, му се стори, че видя как пощенската кутия потрепери. Той замръзна на сред крачката си, а ритъмът на сърцето му се ускори.

Преди две години някой беше излял запалителна течност през вратата и беше драснал клетката. Страшно неприятно преживяване, което за него приключи с кислородна маска в болница „Сьодер“. Едва много по-късно бе схванал, че всичко това е било просто малък предупредителен изстрел, който да му напомни за правилата на Играта.

Той подуши внимателно неподвижния въздух, но не усети миризма на керосин. И все пак вече беше напълно сигурен. Шумът беше дошъл от външната врата.

Може би беше вестникарчето въпреки всичко?

Той направи още две предпазливи крачки напред и доближи око до шпионката.

Внезапният шум беше толкова силен, че той залитна назад в антрето.

Проклятие!

За няколко мига му се привидяха звезди, а сърцето му като че беше спряло.

Още един яростен удар го накара да се отърси от шока.

Някой беше на път да разбие вратата му!

Стоманената рамка вече беше започнала да се огъва, така че който и да беше, трябва да е по-силен от Хълк. Трети трясък, метал срещу метал, не беше проклетият

Брус Банър¹, а по-скоро истински боен чук – може би дори няколко.

Рамката на вратата поддаде още няколко сантиметра и той внезапно видя металните шипове на ключалките през пролуката. Трябваша ѝ само още няколко удара.

НР се завъртя, препъна се в собствените си крака и се просна на пода. Поредният удар по вратата запрети шумолящ залп хоросан върху краката му.

Стъпалата му се хлъзгаха по дървения под, ръцете търсеха опора.

Изправи се.

Бързи крачки: всекидневната, спалнята.

Отново фрас по вратата!

Вкус на кръв в устата, сърцето като че експлодираше в гърдите му.

Ръцете му трепереха толкова силно, че му беше трудно да завърти ключа в бравата.

Какво повсичкиши бани дядо волиши селучвааа...

Още един удар от външната страна на вратата, този път последван от хрущене, което по всяка вероятност означаваше, че рамката беше поддала.

Той сграбчи бюрото, стъпи здраво на пода и за малко да падне по лице, когато то съвсем леко се плъзна към вратата.

Скапан талашитен боклук!

Ако стоманената врата отвън не можеше да спре нападателите, балтийската сглобяема мебел едва ли щеше да направи повече от това да му осигури няколко допълнителни секунди. Той се хвърли на леглото и затърси с ръце по нощното шкафче, което беше покрито с вестници и джобни книги.

Телефонът, къде, по дяволите, беше телефонът?!

---

¹ Измислен персонаж от вселената на „Марвел“. Банър е ядрен физик, чието алтер его е огромното зелено чудовище Хълк. – *Б. пр.*

Ето! Не, деба, това беше дистанционното на телевизора...

Чу тичащи стъпки във всекидневната, груби гласове, които си викаха, но беше твърде фокусиран върху търсенето, за да чуе какво казват.

Изведнъж пръстите му се натъкнаха на телефона толкова рязко, че той падна на земята.

Мамка му!

Тракане откъм дръжката на вратата, после дрезгав глас, който изрева:

– Тук вътре!

НР се метна на пода и размаха бясно ръце.

Ето го там, съвсем близо до лявата му ръка.

Грабна телефона и занатиска копчетата. Пръстите му още трепереха като от паркинсон.

Едно, едно, две – е лесно да се набере... как не.

Удар по вратата почти накара ИКЕА бюрото да се преобърне.

– Ало, „СОС Аларма“¹, с какво мога да ви помогна? – каза сух телефонен глас.

– Полицията! – изрева НР – Помогнете м...

Ярък блясък го заслепи и се запечата в ретината му.

Последва толкова мощен гръм, че му изкара въздуха.

После му се нахвърлиха.

*

– Върнал се е. Ванът – добави тя, след като той не реагира веднага.

– Същият като вчера?

– Ммм – каза тя, без да отмести поглед от собственото

---

¹ „СОС Аларма“ АД е компанията, която отговаря за номера за спешни повиквания 112 в Швеция. – Б. пр.

си допълнително огледало на предното стъкло, над седалката до шофьорската.

Че кой друг, добави тихо на себе си.

– През четири коли зад нашата. Стои там от известно време... Точно както и вчера и почти на същото място.

– Сигурна ли си, че е същата бричка? В града има доста бели микробуси...

– Сигурна съм – отговори тя лаконично. – Намали малко и го остави да се приближи.

– Но така ще изгърва ВИП-а... – той направи жест към открития спортен автомобил пред тях.

– Забрави за наръчника на СЕПО, Шелгрен, и покажи малко гъвкавост – изръмжа тя ненужно ядно.

Той отпусна газта излишно рязко. Колата зад тях избибитка раздразнено, след което ги изпревари остро. Последва я още един автомобил.

Ребека отвори жабката и извади фотоапарата. Задържа го ниско и близо до себе си, така че шофьорът на вана да не може да го мерне през задното стъкло.

Нов поглед в огледалото за обратно виждане.

Наистина телеобективът беше добър, но ванът все още беше на две коли разстояние и частично скрит.

– Още малко – измърмори тя на Шелгрен, докато нагласяше фотоапарата на коляното си.

Трябваше да се пребори с изкушението да завърти глава.

Изведнъж ВИП-ът пред тях смени платното, мина през непрекъснатата линия и се насочи към „Кунгсгатан“.

Шелгрен нямаше друг избор, освен да повтори маневрата.

Ребека изпсува наум, шансът отиде на вятъра. Но след няколко секунди осъзна, че ванът продължава да ги следва. Още една от колите между тях се беше махнала и сега той беше много по-близо. Значително по-близо, отколко-

то тя самата би се намирала, ако следеше някого.

Рязкото отклонение явно беше изненадало шофьора. Беше го принудило да направи грешка.

Тя внимателно завъртя тяло, притисна здраво левия си лакът към седалката и намери опора за краката. Номерът на микробуса все още беше скрит от колата помежду им, но Ребека можеше да мерне двамата души на предните седалки през затъмненото стъкло. Светли дрехи с дълги ръкави, някакъв вид гащеризони – точно както вчера. Но тогава тя не бе успяла да извади фотоапарата навреме. Сега мислеше да поправи този пропуск.

Колата зад тях изведнъж сигнализира, че ще сменя платното, и тя съзря шанса си. Обърна се светкавично, вдигна апарата и го насочи към мястото, където всеки момент щеше да се появи регистрационната табела на вана.

Натисна спусъка наполовина. Колата зад тях зави. Кратко изпиукване, когато автофокусът нагласи рязкостта...

Спусъкът докрай. Нашрака няколко снимки. Перфектно!

След това бързо отмести апарата и вкара в кадър кабината. Прицели се в шофьора и натисна спусъка. Телеобективът избръмча и замъглените контури зад волана моментално станаха значително по-резки. Но в мига, в който автофокусът изписка, Шелгрин изведнъж ускори и рязкото движение я накара да изгуби равновесие.

Когато отново насочи обектива към вана, той вече беше далеч зад тях.

– Какво, по дяволите, правиш, Шелгрин? – изсъска тя, докато почти на сляпо изшракваше редица снимки по посока на смаляващия се силует.

– ВИП-ът, Венергрин младши – той посочи напред, където малкият спортен автомобил почти беше изчезнал от полезрението им. – Изведнъж отпраши напред като опарен трол. Не посмях да рискувам да го изпусна.

Тя свали фотоапарата и потъна обратно в седалката.

По дяволите!

Бърз поглед в огледалото, но вече знаеше какъв ще е резултатът.

Микробусът беше изчезнал.

Прегледа набързо снимките на малкия екран на фотоапарата.

Регистрационният номер се виждаше ясно и хубаво, но точно както и подозираше, снимките на кабината бяха на практика напълно неизползваеми.

Мамка му!

Беше полицейска интуиция или както искат да го наричат, но в онзи микробус имаше нещо, което я притесняваше.

Веднага щом се върнеше в офиса, щеше да провери регистрационния номер, може би дори да се обади на някои места и да провери в регистъра на разузнаването, ако пътната агенция не дадеше резултат...

Изведнъж съжали, че беше изръмжала на Шелгрен. Приоритетите му бяха съвсем верни. ВИП-ът в крайна сметка беше на първо място и тя би направила абсолютно същото, ако самата бе стояла зад волана.

Шелгрен беше изключителен шофьор – една от причините да го привлече от СЕПО. Той вече бе заличил преднината на ВИП-а и се беше върнал на обичайното място, директно зад другия автомобил.

– Преценката ти беше напълно правилна, Шелгрен – каза тя и даде всичко от себе си, за да прозвучи безпристрастно.

Той просто кимна и няколко минути седяха мълчаливо, като се редуваха да гледат в задните огледала.

– Значи кога каза, че ще се качим до Крепостта? – попита Шелгрен накрая почти пресилено приятелски.

– Това зависи и от графика на Блек – тя си позволи да отвърне на усмивката му.

– Окей, между другото видя ли статията в ДН? Беше обширно описание на това как използват стари военни инсталации за съвсем нови неща. Освен че превръщат подземните помещения в сървърни зали, са преустроили и стария комуникационен тунел до брега, така че да отвежда вода за охлаждането. Модерна работа. Сигурността там, горе, очевидно също ще е от съвсем друга класа...

Той намали разстоянието до колата на Венергрин и направи малка маневра, за да откаже един автомобил, който се опитваше да се вмъкне между тях.

– Изглежда от РауТаг искат да запазят класификацията на сградата като „защитен обект“ и това е разбираемо. В такъв случай охранителният персонал горе трябва да е въоръжен...

Шелгрин изпусна ВИП-а от очи за няколко секунди, за да ѝ хвърли бърз кос поглед.

Тя чу задаващия се въпрос още преди той да отвори уста.

– Между другото как сме по отношение на оръжията, шефе?

– Лицензиращите органи все още разглеждат молбата...

...за пореден път, за малко да добави тя, но точно тогава мобилният ѝ телефон започна да вибрира в джоба на сакото. Скрит номер. Вероятно отново продажби по телефона или пък бивш колега от полицията, който си търси работа...

Тя премести палец към червената иконка, за да откаже разговора, но в последния миг промени решението си. Шелгрин продължаваше да поглежда към нея, очевидно жадуващ да продължи разговора за лицензите за оръжия. И далеч не беше единственият.

На практика почти всички от новоназначените ѝ охранители бяха приели работата с уговорката, че ще могат да носят оръжие по време на служба. Ако разрешителното отидеше на кино...

Тя натисна бързо зелената иконка на телефона.

– Sentry Security, Ребека Нормен – отговори тя с пресилено делови тон.

– Охранителен отдел, криминален комисар Лудвиг Рунеберг – каза бившият ѝ шеф от другата страна на слушалката.

– Здравсти, Луде, отдавна не сме се чували. Радвам се, че се обаждаш...

– Струва ми се, че няма да мислиш така, когато приключим с разговора, Нормен...

Нещо в интонацията му я накара несъзнателно да се поизправи.

– Трябва да дойдеш в участъка – най-добре веднага, ако можеш...

Връзката се насече и гласът му изчезна за няколко секунди. Но една част от нея вече се досещаше за продължението.

Коремът ѝ се сви на възел.

Не, не, не...

– ...малкият ти брат.